

Sagførerbefiættelse, da der jo for Tiden er en saa stor Mængde af Folk, som have afsluget den fuldstændige juridiske Examen, at der næppe af den Grund er Jøie til at vedblive med at give de danske Jurister Udgang til Sagførerstillingen, idet der næppe i en overfluelig Narrælle kan befrugtes at blive Mangel paa Folk med den fuldstændige juridiske Examen. Dernæst er der ogsaa et Punkt, som vi mene, at der bør lægges Vægt paa, og det er, at der virkelig til Sagførervirksomhed ofte kan være knyttet Forretninger, som kræve juridiske Kundskaber i større Maal, end der kan opnaas gennem den ufuldstændige juridiske Examen. Jeg skal ganske vist indrømme, at enkelte danske Jurister ved Selvfstudium kunne bringe det overordentlig vidt, men man maa vistnok være enig om, at den Sagfører, der kun har taget den ufuldstændige juridiske Examen, mangler de Kundskaber, som maa fordres. Derfor ser man jo ikke sjældent, at Dokumenter, endog ogsaa vigtige Dokumenter, blive affattede paa en Maade, som man maa beklage, idet der derved opstaar Uenighed mellem de Parter, for hvem de vedkommende Dokumenter ere affattede. Nu veed jeg nok, at det i Almindelighed siges, at de danske Jurister skulle være mere praktisk dygtige end de latinske, men jeg tror, at det er en feilagtig Opfattelse. Jeg tror, at den praktiske Sands er noget aldeles Individuelt. Man kan vistnok godt finde danske Jurister, der slet ikke ere praktiske, medens man omvendt har latinske Jurister, der ere særdeles praktiske. Det kommer vistnok an paa noget aldeles Individuelt, og man kan næppe sige, som det er blevet anført, at de danske Jurister ganske lærlig have vist sig at være praktiske. Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, at hvis det nogenstunde skulde blive til Noget med den paatænkte Rettsreform, saa at vi altsaa skulde faae Offentlighed og Mundtlighed i Proceduren, tror jeg, at det vil være aldeles nødvendigt at fordre, at de Sagførere, der skulle plaidere Sagerne, have et større Maal af juridiske Kundskaber, end der kan opnaas ved dansk-juridisk Examen. Jeg tror derfor, at der er al Grund til at følge Regjeringsforslaget i, at der hos os fremtidig, ligesom Tilfældet jo er i Norge, fordres af Enhver, der vil være Underrettsagfører, at han skal have taget latinsk-juridisk Examen. Naar Mindretallet har erklæret, at Befordringen ved de latinske Juristers Udbannelse er meget stor, medens de danske Juristers Udbannelse saa godt som ikke medfører Udgifter for Staten, tror jeg, at der her foreligger en Feiltagelse, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa,

da jeg mener, at dette ligger noget udenfor Sagen, saaledes som den foreligger.

Saa samme Maade forholder det sig ogsaa med den Udtalelse, der forefindes i Mindretallets Betænkning om Udfælgeligheden af, at der kunde blive indført Taxter for de hyppigst forekommende Sagførerforretninger. For mit personlige Vedkommende kunde jeg i og for sig ikke have Noget derimod, men jeg mener, at ogsaa dette ligger noget udenfor den Sag, vi her behandle. Det Hovedspørgsmaal, der adskiller Flertallet og Mindretallet med Hensyn til Lovforslagets første Afnit, er jo Spørgsmaalet om de danske Jurister, og jeg maa paa Flertallets Vegne tilraade Thinget at følge Regjerings og Flertallets Forslag i den Betragtning, vi have gjort gjældende. Af de øvrige Enkeltheder skal jeg kun berøre et Par, idet de fleste af dem, som den høitærede Formand allerede har omtalt, maa betragtes som væsentlig redaktionelle Ændringer. En af Ændringerne angaar Udgangen til at blive Høiesteretsagfører. Der have vi foreslaaet, at den, der for at blive Høiesteretsagfører skal aflægge Prøve for Høiesteret, først skal have bestaaet Prøven i de civile Sager, før der gives ham Udgang til at erholde et Advokat og et Defensorat. Vi have nemlig ment, at hvis en Mand indstillede sig til Prøve som Høiesteretsagfører, og det saa viste sig, at han ikke var stiftet dertil, vilde det ikke være rigtigt at lade en saadan Mand faae navnlig et Defensorat, altsaa udsætte en Anklaget eller Tiltalt for at faae et mulig mindre godt Forsvar for Høiesteret. Dette er Grunden til, at vi ere fremkomne med denne Ændring. En anden Ændring, som er af større Betydning, er den, vi have stillet til § 16. I Regjeringsens Forslag er det jo nemlig foreslaaet, at Reglen i Straffelovens § 254 ikke skulde komme til Anvendelse paa den Sagfører, der har gjort sig skyldig i at bruge betroede Penge. Vi have nu ment, at det var mindre rigtigt, at opstille en Undtagelse alene for Sagførerne med Hensyn til dette Forhold, da der jo er mange Andre, hvem Penge betroes, uden at der turde være mindre Grund til ogsaa at undtage disse Personer fra at nyde godt af Bestemmelsen i § 254. Vi have derfor ment, at man maatte kunde opnaa det Samme, som Lovforslaget upaatvilelig har tilfattet, ved til § 23 at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa, at den Sagfører, der uberettiget har brugt betroede Penge til eget Brug, selv om ikke andet Strafansvar gjøres gjældende imod ham, i alt Fald under en Justits-sag skal dømmes til at have sin Bestilling